

Dzeń Knjesoweho pschichoda.

Pschekožik

A. Ssykora,
faraŕ w Smilnej.

Nadobna darniwość kralowskeho sakskeho
komornika kn. barona Je Schönberg-Bibran
nad Ruhom, Raßowom, Bělym Rhókmzom a t. d.
škiežika.

Be Wojerjeczach,
czischežane pola J. Kulmana.
1870.

2

56/8° 1766

Dzeń Anjesoweho pschichoda.

Pschekožik

A. Ssykora,

farar w Ssmilnej.

Nadobna darniwoscź kralowskeho sakskeho
komornika kn. barona je Schönberg-Vibran
nad Luhom, Raßowom, Běłym Rchólmzom a t. d.
šćicziła.

We Wojerjeczach,
czishecžane pola J. Kulmana.
1870.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Junu rano — bě to ranje, tať lube a rjane,
kaž porědko hdy — bě Bože štónčžo nad semju
seskhadžato. Ludžo džěchu tamne ranje na šwoje
džěto, kaž hewať. Daloko a šchěroko wočoťo njebě
ničžo nadpadaže widžicž, šchtož budžesche jich wot
teho wotdžeržecž móhťo. Ale tež niz jedyn wot
tych wschěch, kiž tam we městach Sodomskéje ru-
niny bydlachu, njeje tutón džeń šwoje džěto do-
konjať, kotrež bě šebi sa tutón džeń přjódksať.

Na jene dobo bu nebjo tať džimnje poczeh-
njene a cžmowe. Šchto móžesche to tola bycž?
To njeběchu žane mrócžele; kaž na nastawaze nje-
wedro šo tež njehladasche; to njebě na ničžo teho
wscheho podobne, šchtož bě šo hdy přjedn widžato.
Na hařach wostachu ludžo stejō a postróženi proscže
hladachu na cžmowe pomrócženje, kotrež šo wysche
jich hłowow hromadu sczahowasche; to bě mró-
cženje cžmowe, požoťcžene a psches tschepetaže wo-
heńjowe pruhi pscheczahowane. „Šchto dyrbi to
rěfacž?“ praji jedyn k druhemu; „šchto s teho bu-
dže?“ Woni šo doťho jedyn druhého tať pra-
schecž njetrjebachu. Ženož hischcže někotre wočo-
miknjenja, dha šo wóhnjowa rěfa s teho pomró-

cženja na nich dele bypasche. Stróženje kóždu wutrobu sapschija, s tyschnosczu sakschicžachu wschitzy a wscho bě počne sfiwlenja a sawutlenja, jako poča tón woheń s howrjazym wětrom s njebjeß dele padacz a s hrěchami wobcžeženych wobudlerjom tamneje krajiny se šapazymi pťómjenjemi palicz. Bórny běchu wschitzy wutupjeni. Džeń sfaženja bě kaž polecžena bycz na nich pschischot. — Zehdom da tón Knjes padacz schwabel a woheń na Sodom a Gomorru a pschemobroczi te města a tu zpytu runinu a wschitkich wobudlerjom tych městow a schtož steje semje bě srostto. (1. Mójs. 19, 24.)

Ale woni njeběchu bjes napominanja a warnowanja byli. Wjecžor prjedy bě Lot šwojimaj pschichodnymaj šynomaj, kotrajž chzywichtaj jeho dzowzy wsacz, prajiť: „Stańtaj a džitaj s teho města, pschetož tón Knjes budže to město skasycz.“ Ale wonaj tajke napominanje newopomnischtaj. Timaj šo to s dasche šměschne bycz. Wonaj šebi myšleschtaj, šo wón s nimaj žortuje, a jedyn šnadž druhemu melčo prajesche: Starý Lot namaj š lubu ryczi, abo šnadž je šwój strowy rosom shubiť, šo takle hřupje bledži. Wonaj ani se žanym sduchnenjom na šwjateho, šuroweho Boha njepomyšlischtaj, kiž bě na bjesbóžnoscz městow

Sodoma a Gomorry dele hladať a ju hacž do-
tal snješt. Hiscže mjenje wonaj na tón cžežki
bud pomyslischtaj, s kotrymž dyrbjachu skónčnje
po dołhej sczerpliwosczi Boži jandželjo tamnych
wobnydlerjom khostacž. Wonaj nje ch a s c h t a j na
to myslicž; wonaj nje ch a s c h t a j nicžo wo tym
błyshecž; wonaj nje ch a s c h t a j so napominacž a
warnowacž dacž; a duž wiaschtaj sobu kónž we
swojich hrěchach se wschěmi druhimi tamnymi wo-
bydlerjemi.

A to njebě přeni krócž, so na hrěschnikow
džeń skaženja pschindže kaž polecžena bncž. Tón
raš běchu to jenož někotre města, kotrež buchu ska-
žene; ale hižom předy bě so to samo junkrócž
s žytnym śwětom stało. Eije ůza we Noachow-
nym cžasju pschindže straschna a kaž polecžena
bncž na hrěschnikow. To ženje žanemu wot nich
do myšlow njepschindže, so móhło so něšto tajke
woprawdže stacž, hacž runje bě so jim 120 lět
dołho do přédka pschipowedate, so to pschindže.
Noa bě jim to tón žytn cžas stajnje předomat.
Wón bě „přjedať prawdoscže“ (2. list Pětra 2, 5.)
a bě wěicže wscho cžiniť, schtož móžesche, so by
cžlowjekow warnowat psched tym, schtož mějesche
jich bjesbožnoscže dla nad śwět pschincž. Runje
tón kaschcz, kotryž wón twarjesche, bě sam na

šebi warnowanje sa nich. To woni jara derje
wedžichu, cžeho dla wón tajku wulku tódž twa-
resche, tajku tódž, kajkaž šo ženje wjazny njeje
twarika a na kotrejež twarjenje je tón luby muž
we tamnych 120 lětach wěscze šwoje žyće samó-
ženje wažit. Wón je jim to wěicze jašnje doscž
prajit, k čemu dyrbi tón kaschcz štuzicž; menujžy,
šo je tón Knjes k njemu prajit: Hlaj, ja chzu
wodowu lijeńzu pschijescž na semju, šo by ska-
žene byće wschitke czěto, we kotrymž je žimy duch,
pod njebjesami; wschitko, ichtož je na semi, bu-
dze kónž wsacz. A ty pónidžesch do teho kaschcza,
a twoji šynojo, a twoja žona a twojich šynow
žony s tobu. (1. Mójs. 6, 17. 18.)

Alle nichtón na njeho njepošuchasche; ludžo
Noacha najskerje sa błasna džeržachu; tež czi czěš-
lojo, kotsiž sa njeho džětachu. Ženož šo šwoju
msdu dostawachu, dha bě jim wscho jene, ichto
sa njeho džětachu. Woni mēnjachu: jenož hšupy
a wrótny cžlowjet móže šebi dacž tajki wulki
kaschcz twaricž; teško miš daložo wot morja; kaš
dha tola móhš tu tódž hacž na wodu abo wodu
hacž k njej pschijescž; Noa s hšuposczu njewě,
schto sapocžnje. Tak woni beš šobu rnežachu a
sady jeho šhribjeta wschelake žorty a šměchi s nim
czěrjachu. Alle Noa da pschego dale twaricž, psche-

tož wón wěrjesche Božemu błowu. A břitni ludzo džěchu tež břitój pucz dale a wuřměchowachu Noacha, so bėbi tola tajku prózu a tajke džěto čžini.

Ale skónčnje pschińdže Boži cžař, hacž runje woni nihdy wěrili njebudžichu, so tola hischče pschindže. „Noa džěsche do kaschča a Sem, Ham a Japhet, jeho břitnojo, a jeho žona a jeho břitnow tsi žony, kaž jemu tón Knjes pschikasať běsche. A tón Knjes sanknu sa nim“ (1. Mójs. 7, 16.). A nětř pschińdže žatostny dejschčž, kaž kiž njebě hischče ženje tu břit. Deschčiz břit lijesche žytny džěń a žytny nóz a nasajtra jaso žytny džěń a žytny nóz. A na tšeczi to pschězo lěpje njebu, to břit pschězo dale džěsche, kaž taj dnaj přjedny. A sčtwórtny a pjaty, a sčesty a bėdmy džěń, to bė jedny kaž druhi. Duž počža břit ludžom styskacz. Čži, kiž bėchu přjedny Noacha tak sjawnje a njehornje wuřměchowali, břit wjazny njeřmějachu, jako břit studnje wulkeje hlubiny rostorhnychu a njebjeske wókna břit wotewrichu, a deschčž niz po kapkach, ale kaž sřjekami břit dele lijesche. Wuřmězny počžachu wobłědnycž, jako widžachu, so buch u řěčkow wulke řěki, a so řěki wustupichu a břit do jěsorow pschemobrocžichu, a bė žytna ruřnina, tak daloko, hacž móžesche wócžko widžicž, wscha pomodžena. Duž lijesche břit woda do do=

mow, ludžo dyrbjachu czěłacž, so bychu swoje
 žiwjenje sdžerželi. Ale ta wodowa puscžina pschi-
 bywajche pschežo bóle a bóle, wnyche a pischežo
 wysche woda stupasche, skatny a hórki, na kotrež
 běchu ludžo czěkali, běchu koto wokoto s wodu wob-
 date, kaž mórské kupy. A nětk počžachu skónč-
 nje so bojecž, so šnadž je Noa tola prawo měł.
 „Nětk widžimy, so šmy my eži błasni a hlupi,
 so jemu nješmy počłuchali, so šmy šebi wuschi
 satykali, so jeho njebychmy trjebali štychecž, a
 so šmy šwój rt jenož wotewrili, so bychmy jeho
 wušměscheli.“ Ach, kaž wjele budžechu tola nětko
 woni sa to dali, hdy budžechu móhli s nim šobu
 we tym kaschežu bycž, kotrehož dla běchu prjedy
 tak husto s nim šwój žort měli, a kotryž nětk
 wot pschibnywaznych žołmow posběhnjeny tak derje
 wobarnowany na wodže płumasche! Kaš tola
 nětk žaloscžachu na swoju hluposč a błasnosč,
 kaš nětko kóždy šebe šameho wobskoržowasche
 s hórkim porófkowanjom. Tola nětk bě to posdže.
 Šicha nadžija na wumóženje bě nimo; šymne
 žołmy walachu so wysche a wysche pschecžimo
 nim, hacž běchu napošledk wšchitzy rubjenstwo
 šmjereče a skaženja. Džeń skaženja bě kaž
 polecžena šycž na nich pschischot, a to
 po 120 lětach, we kotrychž buchu pischežo a stajnje,

džeń wote dnja warnowani. Sda ƚo nam to ƚnadź dźiwne, so czi ludźo, ƚotsiž běchu pšched lijeńzu žiwi na Noachowe warnowanje njeƚedźbowachu, hačž bě poŝdže? Dźiwamy ƚo na tym, so Sodomŝny ludźo myŝlachu, so ƚot žortuje, jaƚo jim prajeŝe, so je tón Knjeŝ poŝtanył, so by jich měŝto ŝkaŝył a so ƚo nje-
dyrbja, je-li je jim jich žiwjenje lubo, žadny wo-
ƚomiŝ ƚomdźicž, so bychu ŝ města wuczełli? Wo-
prawdže, to móhło ƚo nam dźiwne ŝdacž, so tamni na ƚo njemyŝlachu, ani na napominanja a war-
nowanja njepoŝłuchachu. Ale ƚaŝ dha, hdy by
dyrbjał na cźlowjeƚow tŝeczi ƚrócz džeń ŝka-
ženja ƚaž polecžena ƚyčž pšchincž? A
ƚaŝ, hdy bychmy my czi ludźo byli,
ƚotrychž to potrechi?

Swět je we naŝchim cžaŝu runje na tym
ŝamym pucžu, ƚaž ŝtary ŝwět pšched lijeńzu. Tež
nam je, runje ƚaž tamnym, pšchypowjedžene, so
Boži ƚud ƚo bliži.

Tón wulki ƚudniŝ wŝchěch cźlowŝkich dźeczi je
prajił: Runje jaƚo běŝe we cžaŝu
Noacha, taŝ budže tež tón pšchichod
teho cźlowjeƚa ƚyna. Pšchetož runje jaƚo
woni běchu we tych dnjach pšched lijeńzu; woni
jědžichu a pijachu, ženjachu ƚo a wudawachu ƚo,

hacž do teho sameho dnja, jako Noa do teho kaschcza džěsche, a woni teho kědžbu nemějachu, hacž ta lijeńza pschindže a potepi wschitkich; **taž tež budže tón pschichod teho cžlowieka syna (Mat. 24, 37—39.).** „Teho runja tež, jako šo sta we Lotowym cžasu: woni jědžichu, woni pijachu, woni kuzpowachu, woni pschedawachu, woni schcžěpjachu, woni twarjachu. Tón samy džeń pať jako Lot se Sodom a běsche wuschot, deschcžowasche šo woheń a schwabel snjebješ a skónzowa jich wschitkich: **Da tajke waschuje tež budže na tym dnju, hdnj cžlowski syn siewjenu budže.** (Luf. 17, 28—30.)

Pschetož „tón Kaješ Jesuš budže šo snjebješ siewicž s jandželemi šwojeje mozy, so by šo swohenjomym pčómenjom wjecziť na tych, kiž Boha njesnaja a kiž njepobłuschni šu temu ewangeliju nascheho Knjesa Jesom Khrysta, kotšič budža cžwilu cžerpicž, to wěcžne sčazenje wot woblicža teho Knjesa a jeho krašneje mozy. (2. Theš. 1, 7—9.)

To šu nastróžaze štowa. Psches nje je šwět se wschej šwěru psched pschichodnym šudom warnowany. Wšcho, schtož je we šwjatym pišmje do přědka wěschcžene, je šo we šwo-

jim postajenym czaſu dopjelniſo, a to runje taſ, kaſ ſe to do prědka prajene. A taſ wěſcze, kaſ je ſo kóſde wěſchczenje dopjelniſo, kotreſ mějeſche ſo dopjelnyč we tych czaſach, kotreſ ſu ſa d n n a ſ, taſ ſo tež ſawěſcze a ſawěrnje to wſcho ſlanje we pſchichodnym czaſu, ſchtoſ ma po wěſchczenju ſo hiſcze ſtač.

Dwaj ſaſoſtnaj ſudaj je Bóh hiſom na cſlo-
wjeſom póbtaſ: prěni pſcheſ w o d u, jaſo li-
jeńza ſemju ſkaſy; druhi pſcheſ w o h e ſ, jaſo
buſchtej Sodom a Gomorra ſ wohenjom a ſchwab-
lom ſ njebeſ ſpalenej. — Eſeczi ſud haſle pſchin-
dze. Tehdom ſo ſtanje, ſo Knjeſ Jeſuſ ſam
ſ njebeſ pſchindze, hdzeſ wón nětko k prawizy Bo-
ſzej ſedzi we kraſnoſczi. Jaſo wón do njebeſ
ſtpi pſched woczemi ſwojich wuczomniſom, ſtejeſch-
taj dwaj jandzelej pſchi nich, kotrajſ prajeſchtaj :
„Dón Jeſuſ, kiſ je wot waſ horjewſaty do nje-
beſ, budſa taſ pſchincz, kaſ jeho widſili ſcze k nje-
beſam horje ſtpicz.“ (Zap. ſk. 1, 11.) — „Hlaj,“
praji ſwojaty Jan, „wón dze ſ tymi mróczelemi :
a budſa jeho widſicz wſchitke woczzi, tež czi, kiſ
jeho kaſali ſu; a budſa ſkwlicz wſchitke narody
teje ſemje“ — (Ejew. Jan. 1, 7.).

A tehdy pſchindze ſaſo **Dzeń ſkaſjenja**
na ſwět kaſ polecſena ſycz. Jaſo li-

je ű za pschindze, džěsche swět swój pucz, kaž hewaš, a žadun cžlowješ njemyšlesche na něschto tajke, kaž na lijeńzu. Jako buschtej Sodom a Gomorra spalenej, džěsche tež wscho swój swucženy pucz, a nichtón njemyšlische na něschto tajke, kaž na woheń s njebješ. A tola pschindze lijeńza a woheń, runje taš, kaž bě to Bóh do přědka prajiš. Tehdom buchu ludžo nje-pschihotowani wot sfaženja pschěhwatani a nadpadneni, dokełž běchu Božemu šłowu wjerićž njechali.

Taš to sašo budže. Šwět budže wot pschichoda Jesom Khrysta sašo kaž wot polecženeje šycže pschěhwatany a nadpadneny, a to runje teho dla, dokełž swět Božemu šłowu, kotrež praji, so Jesuš sašo pschindze, wěricž njecha.

So to taš budže, to je taš wěšte, kaž to, so tón wěrnny Bóh njełže. Ale tón cžas, hdy Khrystuš sašo pschindze, je taš njewěšty, so šami jandželjo we njebješach njewjedža, hdy šo to stanje. A runje tuta njewěštoscz durbjata naš wschitkich stróšnych sdzeržecž a pschihotowaných na Knjesowny pschichod, nech wón pschindze, hdyž chže. „Wot tnych cžasow paš a schtundow“ praji šwjaty Pawoł, „lubi bratšja, njeje trjeba wam pišacž;

pschetož wy šami derje do scz wěscze, so teho Knjesa džeń tať pschincž budže, jako paduch we nozy. Pschetož hdyž refnycž budža: měr je a pokoj; tehdom budže jich nahle sčazenje nadpadnycž, runje jako boloscž czežku (šamodruhu) žónsku, a njebudža czežnycž.“ (1. Theß. 5, 1—3.)

A hišcže pošlednje póšelstwo a pošlednja powjesč, kotruž Knjes Jesuš Khrystuš šam šwojej zyrkwi a šwětej póbta, jako bě do njebješ špiť, bě šlubjenje jeho bliskeho sa šo pschindženja na semju a warnowanje teho šameho dla. Tuto pošelstwo a powjesč šu knihi šjewjenja Šana, pošlednje knihi šwjateho pišma. Tam steji pišane: „Šlaj, wón dže s tymi mrócželemi; a budža jeho widžicž wšhitke mocži.“ A šašo: Šlaj, ja pschindu jako paduch. A napošledť we najpošlednišich šłowach tutych knihow, — najpošlednišča powjesč s Khrystušoweho rta — „Šať praji tón, kiž to šwědži; Šaj, ja pschindu bórny!“ (Šjew. Šan. 1, 7., šlaw 16, 15., šlaw 22, 20.)

Tuta powjesč bu psched 1800 lětami pschipowjedžena. Hdyž bě pschindženje teho Knjesa tehdom bliske, šať wjele bóle bliske dyrbi wone u ẽ t f o bycz! A šať wele bóle dyrbi wšchěch a kóždeho to napominanske šłowo budžicž: Teho

dla wachujcze, pschetož wy njewěscze, we kotrej shtundzi wasch Knjes pschincž budže," a teho runja: „Schtož ja pač wam praju, to wam wschit: ěim praju: wachujcze! (Mat. 24, 42. Mark. 13, 37.)

„**Slaj,**“ praji Knjes Tesuŝ, „**ja pschindu jako paduch**“ — to rěka, njenadžujzŝ. „So pač pōsnajcze: Hdŝ by hospodar wjedžit, we kotrym cžaŝu paduch chzŝt pschincž; by wōn ždŝn wachowat a njedač do ŝwojeho doma łamacž. Teho dla budžcže tež wy hotowi, pschetož cžlowjeka ŝŝn budže pschincž, we kotrejž shtundzi wy ŝo jeho njenadžijecze. (Mat. 24, 43.)

„**Slaj, ja pschindu jako paduch,**“ to rěka, we ŝmjertnej cžischinje nozŝ, hdŝž ludžo wschitzŝ twjerdže spja. Tak Knjes Tesuŝ pschindže we jenyŝ cžaŝu, hdŝž budže žŝtŝ ŝwět duchownje spacž; hdŝž budžeja wschitzŝ bjes rospomnjecža a bjes staroscže žiwi; hdŝž žadŝn wot nich na něschto tajke njemyŝli; hdŝž woni runje ŝebi myŝla, so wscho ŝwój swucženy pucž dže a so tež tak dale pōndže, ŝnajmjeŝcha tola tak dołho, hacž budžeja woni žiwi.

„**Slaj, ja pschindu jako paduch,**“ to rěka, wōn budže ludži njepschihotowanŝ namafacž. „Pschetož runje jako woni běchu we

tych dnjach psched lijeńzu; woni jědźichu a pizjachu, ženjachu ƚo a wudawachu ƚo, hacž do teho ƚameho dnja, jaŋo Moa do ƚascheža dźěsche; a woni teho ƚedžbu njemějachu, hacž ta lijeńza pschindže a potepi wschitkich: taŋ tež budže tón pschichod teho cžlowjeka ƚyna." (Mat. 24, 38. 39.)

„**Slaj, ja pschindu jaŋo paduch,**“ to rěŋa, na jene dobo. „**ƚaž blyskanje wuŋhadža wot ƚłónza sƚhadženja a ƚwěczi hacž do saŋhadženja; taŋ tež budže tón pschichod teho cžlowŋkeho ƚyna.**“ (Mat. 24, 27.)

Do ƚu ƚurome, hłuboŋo pschimaze ƚłoma! Do je wěrnno, poŋne troschta ƚu wone sa tych, ƚotsiž ƚnjesa ƚesuba snaja a lubuja jaŋo ƚwojeho sbožnika a pschecžela, ƚotremuž woni pschisłuscheja, ƚotremuž ƚłuža — ale tute ƚłoma ƚu tež poŋne stróželow a sawutlenja sa tych, ƚotsiž jeho njesnaja a jeho njelubuja.

Tym, ƚotsiž jeho lubuja a jemu napschecžimo hladaju, wón pschindže, so by jim žohnowanje a ƚraŋnoscz pschinjeŋt. Tym, ƚotsiž jeho njelubuja, ale ƚwět lubuja a ƚu jenož ƚwětej žiwu, tym wón pschindže, so by jim ƚud a ƚhostanje pschinjeŋt.

Pschetož wón saŋo pschindže na semju, runje

kaž hospodař k swojemu domu a k swojim wotroczkam sažo pschikhadža. Wón je kaž cžlowjek, kiž do kraja cžehniše, a swojich wotroczkow sa-
wota a jim swoje kubta poda. A da jenemu
pjecz zentnarjom, druhemu dwaj, tseczemu pař
jedyn; kóždemu po jeho samóženju a woteńdže
hnydom. Po dołhim cžařu pař pschindže tych
řamych wotroczkow knješ a dzeržeische rachnowanje
i nimi. Taj dwaj, kotrajž běšchtej řebi doměrjene
kubto derje nařožitoj, dostaschtaj kóždny poručnoscz
a řlubjenje: „Dži nuts k twojeho knjesa wjeře-
toscz.“ Ale tón jedyn, kiž bě řwój zentnař do
semje potajiř, bu řhostany jařo lěni a řty, nje-
wužitny wotrocžk a do řwonřomneje, to je: naj-
hřubscheje cžemnosczje cžiřnjeny, hdžež bě přacž a
řubow řšhipenje. (Mat. 25, 14 a t. d.)

Knješ Jesuř Křryřtuř je tón wulki
knješ nade wřchitřimi. My řmy wřchitřy
jeho wotrocžy, abo dyrbeli to tola bycz,
dyrbeli jemu řřužicž, jemu řiwi bycz, jeho
wolu a jeho řkutř cžinicž, jeho krařnoscz a jeho
wěž (to je: jeho kraleřtwo) na řwěcže rořřchěrjecž
přtacž. Wřchón našch cžař, našche dary, našche řa-
móženje dyrbimy tař nařožowacz we wřchěch našchich
přchřřušchnosczach, řkutřach a řřowach, řo temu Knješ-
řej cžejcz a našchim bliřřchim dobrotu wopořřajemy.

Schtó je teho dla šwěrnny a rosomny
 wotrocžk, kotrehož jeho křes je postajit na
 šwoju cželedž, so by jim we prawym cžasu jédž
 dawat? Šbóžny je tónšamy wotrocžk, hdyž
 jeho knješ pschishedži jeho namača, so wón
 tač cžini! Šawěrnje, ja praju wam: Wón
 budže jeho na wschitke šwoje kubta postajicž.
 Njeknje-li pač tón šamy sty wotrocžk we šwojej
 wutrobi: Mój knješ šo dlěhi a njepschindže, a
 počnje bicž šwojich towarschow jěj a pije šwo=
 pitžami: duž budže teho šameho wotrocžka
 knješ pschincž tón džeń, kotryž wón šo
 njenadžije, a we tej schtundži, we ko=
 trejž wón šebi njepomyšli a budže jeho
 rošrubacž a jemu jeho msdu dacž slu=
 dakami. Tam budže škiwlenje a šubow
 kšcipjenje. (Mat. 24, 45—51.)

A šchtó šu cži „ludafojo“? Schtó hewak,
 hacž cži, kiž šo kšchescžijenjo menuja a šo sa kšche=
 scžijanow wudawaju, ale ženje na to njemyšlia,
 so bychu křhryštušej štužili. Kšchescžijan je
 jenož tón, kiž je psches wěru křhryštušow
 štužomnik, kiž jemu we šwojej wutrobje,
 we šwojim duchu, se wschej sprawnoscžu a wěr=
 noscžu štuži; kiž jemu štuži, dofelž jeho lubuje a
 kiž radny šwoje žiwjenje do jeho štužby podawa.

Ale kajzy su to ludžo, kotřiž so k jenej wězy
 pónajaja a druhu czěrja; schto su czi, kotřiž so
 samy kschesczijenjo menuja, ale ženje na to
 njemyšla, so bychu Khrystušej słužili?
 Ssłuža czi ludžo temu Knjesej, kiž su jenož sa
 tutón swět a sa nicžo druge živi? kiž sa
 tym steja, schtož je na semi, a sa nicžim
 druhim? Jedyn myšli jenož na swoje polo a
 na wili; druh stara so jenož sa swoje rjemješto a
 klamarjenje, a kaš móht pjenjesy nahromadžicž;
 třeczi je wošebny knjesy, kiž swóji čas s tym
 pschecžinja, so sebi tu wschelake wješela pschihotuje;
 jena druga je tajka, wo kotrejž swjaty Pawoš
 praji: „kotraž paš czělnych lóschtow hlada,
 dha je žiwa morwa“ — (1. Tim. 5, 6.). Tak
 cžinjachu tež ludžo psched lijeńzu; a runje
 tak bě tež pola ludži we Sodomje a Gommorrje.
 Woni jědžichu, pijachu, ženjachu so a
 wudawachu so, schczěpjachu a twarjachu — a
 we tym wschěm wschaš samym na sebi nicžo sčeho
 njebě; pschetož to su wschědne pschisłuschnoscze a
 skutki žiwjenja. To ste a tón hrěch paš we tym
 wobstejesche, so woni na nicžo druge njemyšlachu,
 wo nicžo druge so njestarachu, hačž wo wězy
 tuteho swěta. Bohabojoscž woni wot so
 czišłachu, sabrywachu Bože

štowo, pschstupowachu Bože šwjate kasnje; wo ni
 cžinjachu, sčtož šo jim lubjesche. Woni
 mějachu luboscž a lóšcht k šwětnym wješlam,
 puschachu šo s rjanej drastu, wešete žiwenje
 chžnchu wjesčž, hrabachu sa pjenjesami, pytachu
 sa tym, kať bychu kóždy džeń nowe rošpro-
 sčenje měli; tu běchu hordacžkojo, tu lěnižy;
 sčtož by jim do myšlow pschischto, to cžinjachu,
 a k cžemuž by jich lóšcht wabiť, do teho swolichu.
 Wo tajkich praji šwjaty Pawoł: „Pšhetož wjele
 jich křodži, mot kotrychž ja wam husto prajiť
 šym, něť pať tež s pťacžom praju, cži njepsche-
 cželjo teho kščiža Khrystušoweho: kotrychž kónž
 je satamanstwo, kotrymž brjuch sa Boha je a
 jich cžescž budže k hanibi, kotsiž šebi na semske
 wěžy myšla“ — (Philippisk. 3, 18. 19.).

Někotryžkuliž cžlowjeť je drje stróšby, cžestny
 pilny, džětawy, a tola móže štuschecž k tym, kiž
 šo jeno wo sachodne wěžy staraju, kotsiž Boha
 sabrywaju a šu bješ Boha žimi.

Někotryžkuliž cžloweť je drje dobrocžiwny a
 duschny, lubosny a pscheczelnivy, a džerži tež we
 wschěch swonkownych pschištuschnosčach, kotrež
 wěru nastupaju, na porjad; a tola móže pschi-
 wschěm tym k tym štuschecž, kotsiž šu „nepsche-
 cželjo kščiža Khrystušoweho,“ hordži na šwoju

(kaž so jim sda) dobru wutrobu, a kotsiž hnydom sa što wo smu, hdyž jim shtó praji, so su „hubjeni a žaťofni, a khdžki a šlepi a nasy“ (Sjew. Jan. 3, 17.), a so su runje tať derje Khrystuřoweje krmě potrjebliwi, so bychu šwoje hrěchi s nej psched Bohom wotmyli, kaž žtonizy a kurwy.

Alle Khrystuř pschiúdze, so by rachnowauje dzeržak se šwojimi wotrocžkami a s tymi, kotsiž wudawaju, so su jeho wotrocžny. Jeho woczi stej kaž wohenjowe ptómjo (Sjew. Jan. 1, 16,) a s tajkimaj wocžomaj wón wscho swóněne sdacze a pschikrywanje pschewidži; a czi, kiž so na šwoje swonkowne pocžinki spusćczeju, budža wot jeho woblicža precž wustorcženi a jako ludaťojo satamani, dokelž su jeno na sdacze bohobojasni byli, nej su pať ženje šwoje wutrobny Jesuřoweje lubosczi, ani šwoje žiwenje jeho štužbi a jeho spodobanju podali.

Haj, — žaťofny džen šwětej pschiúdze! Junu rano, hdyž wschitzy na šwoje džěto, do šwojeho pomotanja a š swojim wjeřelam pónđža, žyle kaž hewať, abo we nožy, hdyž ludžo we šwojich tožach ležo spja abo šwoje cžěmne nej skutki cžerja, „hdyž woťo teho, kiž mandželstwo kama, ředžbuje na šměřkanje a wón rjeknje: mje

newidži žane wofo'' (Hiob 24, 15.) a paduschi
 we nozy ſo do kſhěžow tamaju, kotrež ſu ſebi
 wodnjo wobhladali, — na jene dobo, we jonym
 wofo miſnjenju ſo nebjo wotewri; ſwětkoſcž, ſwět-
 liſcha, hacž ſtónzo, budže cžinicž, ſo ſwětke po-
 łodnjo woblědnje, abo budže nutšſwěczič do
 cžemneje nozy; a **tehdy budža widzič**
pschindžo cžlowjeka ſyna we mrócže-
lach tych njebieš ſ wulkej mozu a
kraſnoſcžu (Matth. 24, 30.) Shto budža
 tehdy cži hrěšchnizy cžinicž, hdnyž budže jandželowa
 truba pscheš njebjo a ſemju kłincžecž a woni
 nětko we tutym žałoſnym wofo miſnjenju pytnu
 a pósnaja, ſo ſu pschejara dołho hrati, a
 ſo je nětko pschepoſdže a ſo je wſcho
 pschehrate a ſhubjene ſa cžab a wěcž-
 noſcž.

Hdnyž Khrystuš k ſudu pschindže,
 pschindže jeho džen na ſwět kaž pole-
 cžena ſycž.

Alle niž, dokelž je priedy na warnowanjach
 pobrachowało, ale dokelž njebu na warnowanja
 a napominanja kědžbowane. Naš napomina **bi-**
blija, Bože ſwjate ſłowo.

We bibliji budže „Boži hněw ſ njebieš ſje-
 wjeny na wſchu bješbóžnoſcž a njeprawdoſcž tych

ludzi (Romsk. 1, 18.) — biblija naš napomina, so bychmy pschichodnemu hněwey wucžeknyli, — biblija naš proſny, woła, wabi, so bychmy k Jeſuſej schli a pola njeho wumóženje pytali, taſ doſho hačž hiſchcže „dženſa“ reſa, we bibliji ſo nam poſkicžuje wodaowanje hrěchow a měr ſ Bohom „beſ pjeneſ a darmo,“ — biblija nam ſwěru k wutrobi wjedže, ſo je „Bóh džen wuſtajiſ, na kotrymž chže wón ſudžicž žyſy ſwět ſ prawdoſcžu pscheſ Jeſom Khrysta“ (Zap. ſk. 17, 31.).

A tutón cžaſ je, kaž ſo ſda, ſo pschibližit. Snamjenja cžaſa taſ bylnje a wótſje rycža, ſo ſami ſwětnje ſmyſleni ſo poſtróžeja a wěricž pocžinaju, ſo ſo něſchto wulke pschihotuje.

My tola nochžemy ſebi myſlicž, ſo by to móžne a k wěri podobne njebyto, ſo móhſt Khrystuſ runje we naſchim cžaſu ſažo pschińcž, dokelež wſcho po ſwucženym pucžu dale dže. Ach wo-koło naſ ſo wěžy ſtawaju, kažkež je twerde profecziſke ſłowo jaſo ſnamjenja poſlednjeho cžaſa do předka wosnamjenito. — Sdyž tute wěžy ſo ſtanu, mamy my ſamoſa doſcž wěricž, ſo je „kónž wſchěch wěžow bliſki“ a ſo ſo tón Knjeſ ſe ſwojim pschińdženjom doſho wjažy nje-dlěhi. To by pschedoſho traſo, hdy bychmy tu

wšchě tute snamjenja mjenowacž chzynli. Tu
chzemy jenož wo někotrych porycžecž:

1., Khrystuſſ pschińdže junu we tajkim cž a ſu,
we kotrymž ſo bjeſ božnoſcž ſ možu roſ-
ſchěrja.

Dokelž njeprawda ſo budže roſſhynlicž, budže
luboſcž we jich wjele wuſtudnycž (Matth. 24, 12.)

— „Se ſtymi ludžimi paſ, a ſe ſawjednikami
je pſchezo dale hórje, ſawjedu a budža ſawjedženi“
(2 Timoth. 3, 13.). „We poſlednich dnjach
budža cžežke cžaſy naſtacž. Pſchetož ludžo budža,
kotsiž ſami ſo lubuja, ſu laſomni na pjenjeſy,
wyſoſeje myſle, hordži, leſtrarjo, ſtarſchim nje-
poſtuſchni, nedžakowni, njeſwjeczi; kiž ſu bjeſ
pſchirodženeje luboſcže, njeſjednocziwi, cžertowſzyn,
njehanibiczi, džiwi, njedobri, pſcheradnizyn, nahki,
naduczi, kiž lóſchty wjažyn lubuja, dyžli Boha,
kiž ſu na ſdacže bohabojaſni, ale móž teje boha-
bojoſcže ſapru.“ (2 Timoth. 3, 1—5.)

2., Khrystuſſ junu pschińdže we tajkim cžaſu,
hdžež ſměja ludžo ſ tej wěru, ſo wón
ſa ſo pschińdže, ſwój ſměch. We poſled-
nich dnjach pschińdu wuſměwžyn, kiž budža po
ſwojich lóſchtach khodžicž a rjeſnycž: Hdže je
tón ſlub jeho pschichoda? Pſchetož wot teho
cžaſa, ſo wótzojo wuſgnynli ſu, woſtanje wſchitko

tať, kaž byto je wot spocžatka teho stworjenja." (2. Pětra 3, 3. 4.) „Wy pať, moji najlubšchi, dopomncze ƚo tych ƚłowow, kotrež ƚu prjedy prajene wot tych japoschtotow našeho Knesa Isom Khrysta, jako wam prajachu, so we poƚlednim cžaƚu budža wuƚměwzy, kotsiž po ƚwojich bjesbožnych žadoscžach khodzicž budža. (Sudascha 17. 18.)

3., Khrystuƚ pschińdže junu we cžaƚu, hdžež daloƚo a schěroƚo ƚo wótrny warnowazy htoƚ ƚo ƚtyshecž dawa, so wón pschindže.

Pschirunanje wot džeƚacž knježnow nam pokazuje, so budže zyrkej, kotraž ƚo po Khrystuƚu mjenuje a jeho pósnawa, we twerdym spanju njewědomnosće a njewěry a to runje prjedy, dnžli tón Knes pschińdže. Pschetož, „jako tón nawoženja pokomdži, buchu wone w schě sparne a w uƚnychu.“ Ale we pótnozny sběže ƚo wotlanje: Hlaj, nawoženja dže! (Matth. 25, 5. 6.) A to je wěsta wěz, so je ƚo we poƚlednich, jańdzenych lětach wjazny wo Khrystuƚowym druhim pschichodže piƚaƚo, rycžaƚo, předomawaƚo, cžišcžaƚo a sjawne cžiniƚo, hacž we žanym druhim cžaƚu hdy prjedy.

4., Khrystuƚ pschińdže junu we cžaƚu, hdžež njebudže wjetšchi džěl ludži na njeho

cž a k a c ž — hacž runje ſu teho dla doſcž napo-
minanjow doſtali.

„Pſchetož runje kaž woni běchu we tych
dnjach pſched lijeńzu, woni jědžichu a pijachu,
ženjachu ſo a wudawachu ſo, hacž do teho ſa-
meho dnja, jažo Noa do kaſchcža džěſche; a woni
teho kědžbu njemějachu, hacž ta lijeńza pſchińdže,
a potepi wſchitkich: ta k tež budže tón pſch i-
chod teho cžloweka ſyna. — (Matth.
24, 38. 39.) Woni „teho kědžbu njemějachu,“
woni myſlachu, ſo ſo njestanje; kaž polecžena
ſycž pſchińdže lijeńza na tych, kotsiž njeběchu na
to pſchihotowani. A ta k pſchińdže tež junu
pſchichod Khrystuſowu, hdnyž jeho džen tu budže,
kaž polecžena ſycž na ſwět.

5., Khrystuſ pſchińdže junu we cžaſu, hdžež
budže ſw jate ewangelion wſchěm lu-
dam přědowane.

„A to ewangelion wot teho kraleſtwa budže
přědowane po wſchěm ſwěcže k wobſwědženju
wſchitkim ludžom: a tehdy budže tón kónž
pſchińcž. (Matth. 24, 14.) Njepřěduje dha
to ſo na wſchěch ſtronach ſwěta?

6., Khrystuſ pſchińdže junu we cžaſu w ul-
kěho njeměra a roſkory bjeſ narodami a

ludami semje; we cžaŝu wójnow a wołanja
wójnow.

„Lud budže pschecziwo ludu posłanyč a kra-
lestwo pschecziwo kralestwu; a wulke semje rženja
budža tam a ŝem a hłody a mór; tež budža
strachi a wulke zejchi s njebjes ŝo stacž. Psche-
tož nusa budže wulka na semi, morjo a žołny
budža schumicž, a ludžom budže ŝo seznyč psched
strachotu a wocžakowanjom tych wězow, kiž na
semju pschindž dyrbja.“ (Luk. 21, 10. 26.)

A nětk, hdnyž wschitke tute snamenja cžaŝa hro-
madu wosmjemy, móžemy drje lóhko spósnacž,
so njeje hačž dotal tu žadyn cžaŝ byt, we kotrymž
bychu te ŝame tať sjanje wustupowate, kaž
we nětzischim cžaŝu. Bjesbóžnosč s mozu pschi-
bjera wschudžom; jebanje, njeŝwěrnosč, wopitstwo,
njesjednocziwosč, lóhka myŝl, hordosč, njehańbiczi-
wosč a njewěra bjes wyŝokimi a niskimi, wučženyimi
a njewědomnymi, bohatymi a kładnymi, ŝu ŝo tať
žaťoŝnje roŝchěrjate, so saťonje a wyschnosče, ja-
stwa a khostanja ŝo husto njemóžne wopoľasaju,
tajkim njepočžinkam a stóscžam wobaracž. A
hdnyž tajkich bjesbóžnych cžłowjekow jenož s da-
loka na to kędžblimych cžiniŝ, so tón Knjes bórŝy
we ŝwojej kraŝnosčzi pschińdže, dha cži njewěrja,
haj dha ŝo cži ŝměja.

Wotanje: „Glaj namožjenja dže!“ paŕ dawawa ſo ſty-
 ſhecž wótſiſcho a huſcziſcho, hacž hdy prjedy. Wót-
 nózne wotanje je hižom ſtyſhecž. We kni-
 hach, předomanjach, rycžach a roſrycžowanjach rycži
 ſo wo pſchichodže teho Knjeſa, ſo bychu ludžo na to
 cžim ſedžbliwischi byli. Wſchi wſchěm tym paŕ tola
 njeje žane powſchitkomne wobudženje we cžlowſkich
 duſchach, ſo bychu cžakaſi na Knjeſowy pſchichod.
 Žara maſo jich je, kiž na to ſwjeru myſla, jich naj-
 wjažy je bjeſ ſtaroscže. Woni teho ſedžbu ni-
 maju, doſelž teho ſedžbu mjecz no chžedža a nje-
 chaja ſo ſžyſta wo tutu wěž ſtaracž.

Dale je ſo we poſlednich 60 lětach ewangelijon
 bje wſchěmi ludami ſemje předomawo, wjele wjažy,
 hacž we žytnych 1800 lětach wot japoſchtoſkich cža-
 ſow ſem. Miſionſke a bibliſke towarſtwa ſu naſtaſe,
 kaž by žyrkej ſkónčnje ſe ſpanja ſtanyta a ſapocžata
 byta, ſwěru naſcheho ſbóžnikowu porucžnoſcž wu-
 wjeſcž: „Džicže po wſchěm ſwěcže a předuycže to ewan-
 gelijon wſchemu ſtworjenju!“ Hiſhcže maſo krajinow
 tu je, we kotrychž ſo ewangelijon hacž dotal njeje
 předomawo.

A na poſledk, ženje tu njebě cžaſ, hdžež by ſo
 wo wójnach taſ wjele rycžawo, a wulka nuſa na ſemi
 a tyſchne wocžakowanje pſchichodnych cžaſow taſ po-
 wſchitkomne a njeměr nacžinjaze byto, kaž nětk. Duta

wěz ſo pſchězo a ſaſo ſnowa wote wſchěch boſow wobſruczuje. Khejžorojo, kralojo a wnyſchi ſaſtojniſy, ſejmy a nowiny runje taſ derje, kaſ drusy ludžo ſu ſwět na to poſaſowali, kaſ njehotowy a hrožazy pohlad ſjawne naležnoſcze maju.

Duž je móžno, ſo ty, kiž tute piſmo čítaſch, hiſcze taſ dolho tu žiwy budžeſch, ſo budžeſch teho Knjeſa Jeſom Khrysta widzič we mrócželach njebjewow pſchincz.

Kajka to móžnoſcž! Ty ſo do ſwojeho toža k měrej lehnjeſch, a budžeſch wobudženy wot jandželoweje trubny! Ty ſacžiniſch woczi k ſpanju a jej wotewriſch, ſo by ſabtyſkanje Khrystuſoweje kraſnoſcze na njeju widzič! Ty džeſch na twoje džečo a njebudžeſch jo doſkonjecz, dokelž czi twój grat ſruki padnje, dokelž bude twojimaj wocžomaj ſlě wot ſwětka, kiž je ſwětliſche, dnžli ſtónzo, kotrež ſ Jeſuſoweho woblicža ſapa! Ty wopuſchcziſch ſwoju k hěžu, ſo by won ſchoč na twoje wobſtaranja a namkaſch, ſo czi žane druge wobſtaranje wnyſche njewoſtaſje, hačž Khrystuſej napſchecziwo hič. Piſarjej jeho pjero ſruki padnje, cžěbli ſekera, burej kopacž; wſchitzy budžeja tam naſtróženi ſtejecz, ſ poſběhnjenymaj wocžomaj, ſ dyrkotazymaj kolenomaj a ſ tſchepjetazej wutrobu. Kaſ budžeja tehdom k howanſki hrěcha na jene dobo ſeſcherjene! Spěwanje wopičza wotmjelkne, ſchleńza jemu ſ tſche-

pjetazeje ruki spanje, hdyž jandželomy hčóſ semju a njebo hnuje a Boža truba wótſje a wótſiſcho ſa-
 klinczi! Kaſ budže tehdy ſ džiwej hru we ſeflijach,
 kaſ budže tym, ſiž runje we tutym žałoſnym wofo-
 miſnjenju tam ſedža! Kaſ budže rejwarjam na rej-
 wanskej ſubji wofofo wutrobny a hracžkam pſchi jich
 ſhartach, — hdyž ſredž jich džiwojeho wjeſela a jich
 nahramnjeje hry na jene dobo jandželowa truba jich
 ſawoſta pſched Boži ſudny ſtoſ!

Knjeſ Jeſuſ je naſ ſam naležnje napominaſ.
 „Ja praju wam: We tej ſamej nožy budžetaj dwaj
 na jeny m ſožu: jedyn budže horjewſaty, a druhi bu-
 dže wopuſchcženy. Dwě budžetej na jene mlěcz: jena
 budže horje wſata, a druha budže wopuſchcžena.
 Dwaj budžetaj na polu: jedyn budže horje wſaty, a
 druhi budže wopuſchcženy.“ (Luſ. 17, 34—36.)
 Jedyn budže horje wſaty a druhi budže
 wopuſchcženy, — jedyn horje wſaty, ſo by
 napschecžimo ſchoſ temu Knjeſej ſkraſnoſcžu a taſ pſchi
 nim woſtaſ wěcžnje; druhi budže wopuſchcženy,
 ſo by ſuda ſhoſtanje czerpiſ, ſotrež na poſledſ na
 bjeſbóžnych, njewěrjazyh, njepoſkutnych pſchińdže —
 na tych, „ſiž Boha njeſnaja, a ſiž njepoſtuſchni ſu
 temu ewangeliju naſcheho Knjeſa Jeſom Khryſta.“
 (2. Theſ. 1, 8.)

We tym ſamym wofo miſnjenju wotewrja ſo rowny

jenych k horjestawanju žiwjenja, druhich k horjestawanju
 nju budženja. D s kajej sbóžnej radoscju póndža se
 swojich rowow, kiž tam we tym Knjesu wotpocžo-
 wachu. S kóždeho tutych rowow wuńdže sbóžny a
 pschekrašnjeny swjaty. A kač budža wěrjazn, kiž bu
 tehdy hiščcže we czělnym žiwjenju, we wošomifnje-
 nju pschewobroczeni, kaž Henoch a Heliaš, se smjert-
 njeho czěta k nješmjertnošči a k Jesušowej kraš-
 nošči! S tamnymi swjatymi, kiž běchu w Khrystušu
 wumrjeli a buchu wubudženi s rowoweho prócha a
 pschekrašneni, so bu Jesušowemu pschekrašnenemu
 czětu podobni, budža hromadže s tymi swjatymi, kiž
 žiwu wostachu, torhneni w mrócželach temu Knjesej
 napschecžiwu do lósta. Na tym samym pohrjebnišč-
 cju budže wot dweju pschi šebi ležazeju rowow jedyn
 wotewrjeny k horjestawanju žiwjenja, dokelž w
 nim šwědk Khrystušowy, swjaty Boži, wotpocžuje;
 — drugi row pač wotewrjeny k horjestawanju bu-
 dženja, dokelž w nim bješbóžny muž abo bješbóžna
 žona leži. Jedyn row budže wotewrjeny, so by šo
 džěcžo krašnosče wupušcžiko. — Drugi, so by šo
 džěcžo hněwa wudašo do pšómjenjow wěčnjeje czwile.

Luby bratše, luba šotra, kiž ty to wscho so
 mnu wopominaš, kač budže, hdyž Khrystuš
 pschińdže a ty šy tehdy hiščcže pschi žiwjenju,
 — budžeš ty horje wsaty? abo hdyž šy

ty tehdy hižom morwy a pohrjebany, budže twój
 row wotewrjeny k horjestawanju žiwjenja, hdyž
 saklinczi jandželowy hčóž a Boža truba? Bu-
 džešch ty štuschecž k požohnowanym, kotsiž budža
 temu Knjesej napscheczimo torhnjeni do lósta, so
 bychu pschi nim wěčnje byli? abo budžešch ty
 w o p u s c h e n y, — hdyž tón Knjes šwojich
 pschekrašnych šhromadzi, budžešch ty wopuschčeny
 wot jeho hnady a czišnjeny do najswonkomi-
 scheje czěmnošče, hdžež budže wucže a subow šchi-
 pjenje wěčnje, so by ty cžwilu cžerpiš, kotraž hacž
 do wěčneje wěčnošče žaneho kónza njesměje.

Njech cži tvoje šwědomnje wot-
 molwjenje da. Čžinišch ty wěrnju pokutu?
 Stejišch ty we wěri? Pytasch ty ša tym, so by
 kóždy džen psched Bohom křodžik k jeho spodo-
 banju? Čžěkasch ty šwěru psched tym, so njeby
 hdy we tajkim towarštwje, abo na tajkim měšče,
 abo pschi tajkim džěli namašany byš, so by šo
 nastróžecž dyrbjat, hdy by runje we tym wofo-
 mišnjenu Křhřtuš pschichoš? Wedžešch ty tvoje
 žiwjenje k čžesczi a k wešelu twojeho Knjesa a šbóž-
 nika, taš so ty, hdyž wón pschišdže, wot njeho
 namašany budžešch w jeho měri, jeho škutk džě-
 šajo, jemu tvoje žiwjenje we jeho štuzbi podawajo,
 wot wšchitkeho šmasanja čžěta a ducha wurjedženy,

psches wěru prawy scžinjeny a wuřwjecženy we
 Khrystuŝu Jesuŝu psches řwjateho Ducha??

Se-li so niž, dha cže řud njepřich-
 hotowaneho nadpadnje, a to, njech Khr-
 stuŝ najprjedy k tebi pschindže, abo njech Bóh řwo-
 jeho póřta, mjenujžy řmjercž, k tebi póřcžele, so by cže
 psched jeho traschne woblicžo wořta. Potom budže
 posdže, hnadu pytačž, hdyž je cžas řuda pschichof.

Alle nětko njeje hiščcže posdže: „Hlaj, nětk je
 tón prawy spodobny cžas: hlaj, nětk je tón džeń teho
 řbožja.“ (2. Kor. 6, 2.) Hiščcže pschezo, haj, runje
 nětko cžas Bóh, so by wřchěm tym hnadny byř, kot-
 siž pokutu cžinja a k njemu řo wobrocžja. Hiščcže
 dawa tole póřelstwo hnadny wřchitkim a řoždemu pschi-
 powjedacž: „Dha pschindžcže, so bychmy hromadže
 prawowali, praji tón Knjes. Hdy bychy waiřche hrěchi
 jařo krej cžerwjene byře, budža wřchak jařo řněh běře:
 a hdy bychy runje wone byře jařo řcharlat cžerwjene,
 budža wone jařo wořma běře. (Jes. 1, 18.) Pschetož
 „ta krej řesom Khrysta, řyna Bóžeho, wučřiřcži nař
 wot wřchitkeho hrěcha.“ (1. Jan. 1, 7.) Hiščcže přa-
 cži: „A tón Duch a njewjeřta prajitaj: pschindž! A
 řchtož to řřyschi, njech rjeřnje: pschindž! A komuž řo
 pieř chže, njech pschindže; a řchtož chže, njech wořmje
 wodu teho řiwjenja **Darmo!** (Sjew. Jan. 22, 17.)

56/8° 17 66

